

Herrman och Hilma

eller

Owänlig Trohet.

I.

Långsamt sänkte sig den mulna dagen,
 Ingen stråle genom rutan log;
 Hilma råknade med längtan flagen
 Af hwar timma tornets klocka slog.
 Åter ångsligt lyfnande, hon hörde
 Endast höstens wind, som regnig störde
 Lyftnaden wid hennes fönsterkarm —
 „Herman kommer ej! Åt, förr så gerna
 I mitt låga tjäll, med quällens stjerna,
 Gdnk du salig till din Hilmas barm!“

2.

Herman kom. Görtwistans midnatt bdljde
 Nu hans fordom öppna, ljusa blick —
 Rinden, blek, sin ungdomsflamma bdljde,
 Qualfull suck på suck från hjertat gick.
 Hilma, tård af öwifhetens plåga,
 Darrar länge för sin egen fråga,
 Sift hon stammar dessa brutna ljud:
 „Hwar minut din stumhet ger mig döden:
 Tala, Herman! säg mig dina öden . . .
 Gifs det ej i himmelen en Gud?“

N:o 571.

9.

„Arma hjerta! att, du kan ej lefwa
 Utan hedern; jag ej utan dig!
 Må då samma dunkla Nerna wäfwa
 Dödens hwhita högtidskrud åt mig.
 Utom Dig är lifwet blott en öken,
 Der hwart stjernbloß höljier sig i töken,
 Der war blomman tåredränkt sig ter.
 Gud! Gärharmare! se offrens wåda!
 Må du ej med blidkadt öga skåda,
 Då Din Son om tillgift för ej ber!“

10.

Hastigt skowln från Hilmas barm han ryckte,
 Och fring sitt och flickans lif den bandt;
 Ån en kys på hennes läppar tryckte . . .
 Nu — ett språng från högga klippans brant!
 Djupet drack sitt söda rof. Der wakar
 Gerna Freyas blick, då natten skakar
 Sina wingar öfwer bdljans famn.
 Stundom ytan gungar twenne andar,
 Paret flagan ån och suckar blandar,
 Slog och klipper hwissa deras namn.

Såljes i Bruzelii Bokläder för 1 R. 20.

Upsala,
 tryckt hos Em. Bruzelius.
 1827.

3.

„Jo, der gifs en Gud — men ej på jorden!
 Skulle Gud bland mörkrets andar bo?
 Klippan från sin grund är skadad worden,
 Falln är på menstlig dygd min tro.
 Vet, att för en diklad stöld jag fördes
 Innom galler! — Inga vittnen hördes,
 Ingen röst till oskuldens försvar!
 Hånligt ledd bland gatans pöbelskara,
 Måste jag för domare förklara,
 Att ett brott mig än en gåta war.

4.

Hilma! följ mig utom fångselmuren:
 Staden är förhatlig för min syn . . .
 Låt mig se den döende naturen,
 Låt mig se om flar är aftenkyn!“ —
 Arm i arm de wandra utom Tullen:
 Lofvet sönt ur lunden öfver kullen,
 Månan gömde sig i molnets bådd.
 Tystnaden på bergen endast fördes
 Af en talltrast, som i fjerran hördes,
 Och af vågens dån mot flodens brådd.

5.

Hög war klippan. Hilma, lif en engel
 Som från jorden wändt sitt hopp, sin fröjd,
 Satt der, bröt en wifnad blomsterstengel,
 Log förlåten emot Ljusets höjd.
 Tåren perlade på hwhita kinden,
 Dröjd af smärtans suck. Hemt aftenwinden
 Susade i skogens dunkla hwall.
 Herrman, wålnadslif wid hennes sida,
 Kände själens brustna krafter strida —
 Så han ordade, och Hilma kall:

6.

„Gud! på fåstets thron du lagar skrifwer
 För hwar stjernas lopp — men stoftets son
 Du åt slumpens ledning öfvergifwer,
 Lif på wredgadt swell en kastad spån.
 Uck! hur kan jag lifwets gåfwa skatta?
 Säg, hur jag ditt fadersnamn skall fatta,
 Då din allwisshet min oskuld wet
 Och ändå ej den försworna måltar;
 Säg, om Du är Gud? — Ditt werk försmåltar;
 Är ej drömd all din barmhertighet?“

7.

„Herrman! låt förtwiflans röst ej tala:
 Himlen ser ej kall ditt we och wål.
 Känslan af din oskuld må betala
 Swellets brott emot din rena själ.
 Helgad blir af kärleken hwar koja
 Genom Dig — hwar länk af nödens boja
 Vår min hand så gernad wid din hand!
 Gifs det något offer för ett hjerta,
 Som sin högsta fröjd, sin högsta smärta
 Endast anar i sin lågas brand?“

8.

Herrman svarar: „Ditt är hjertats himmel;
 Bilders willa tjuvar icke mer.
 Verldens hånblick, lidnens flård och hwimmel,
 Uck! en allt för werklig fasa ger.
 Och jag skulle dig mot qualen wärja,
 Jag, som ej i sansadt ljus kan berga
 Mina sinnen mer? — För kärleken
 War ej jorden danad! utan heder
 Ingen stjerna i deß natt mig leder,
 Nej! jag kan ej lefwa utan den.“ —